

dens man dog næsten maa kunne kræve, at Ministeren skal være ansvarlig derfor; thi enhver Decisionsfag er i alt Væsentligt en administrativ Decission. Her mangler altsaa Noget; Erkjendelsen af Savnet er ogsaa kommen frem; thi da Statsrevisoratet blev indstiftet, havde man, saavidt jeg troer, tænkt paa at bringe Statsrevisoratet, Decisoratet, og Revisoratet til at arbejde sammen paa en anden Maade, end det nu skeer. Det er Haabet om, at noget Saadant vil komme frem, der har bevæget mig til at foreslaae disse Paragrapher. En af Vanskelighederne ved vor nuværende controllerende Stilling er den, at Rigsdagen egentlig aldrig faaer at vide, om der har været Misbrug af de finantstille Midler, førend længe efter, at det er for seent til at faae Misbrugen afhjulpen; der er en anden Mangel ved vor hele administrative, finantstille Virksomhed ligeoverfor Controllen, og den bestaaer deri, at Beviisstykkerne, som skulle afgjøre, hvorledes den administrative-finantstille Bestyrelse har været ført i Aarets Løb, først komme i Statsrevisionsens Hænder, efter at det Hele er blevet sammenarbejdet til en Totalitet, altsaa efterat maastee Beviisstykkerne ere indrettede efter Regnskabet, istedetfor at Regnskabet absolut kun skal være en Fremstilling af Beviisstykkerne. Der er adskillige Ting i den Henseende, som jeg troer kræve en moden Overveelse, hvilken efter min Formening bedst vil tilveiebringes ved at fremkalde en saadan gjenstidig Stilling imellem de forskellige Myndigheder, som jeg her har søgt at vinde ved disse Paragrapher. Det ligger jo i Sagens Natur, at naar jeg ved Paragraphernes Affattelse ikke har rammet det Rigtige, ikke naaet Maalet, saa kan jo Redactionen forandres.

Spørgsmaalet er her egentlig: er ikke det Maal, jeg har stillet mig, et rigtigt, et opnaaeligt, et ønskeligt Maal?

§ 6 rammer et af de vigtigste Puncter under hele den repræsentative Controls Stilling, som hidtilbogs har savnet alle Bestemmelser, har givet Revisoratet de største Vanskeligheder, og som Enhver, der har sat sig nøie ind i Revisionsbetænkningerne, vil see, at Revisoratet, saa at sige, idelig har puffet paa og idelig har henviist til, og det er, hvorledes Overgangen skal see fra det ene Finantsaar til det andet skal see Kl. 12 om Matten imellem den 31te Marts og den 1ste April. Men skeer det? Er Formen, er Indretningen saaledes, at man overalt har en Sikkerhed for: saaledes var Tilstanden den 31te Marts Kl. 12 om Matten, og saaledes skal den være den 1ste April? Jeg tør sige Nei, det er høist i Raasferne, som ere lige under Dinene af Ministeriet, at man har Opplutninger af denne Art, og jeg troer, at vi Alle vide, vi have Erfaringen for os, hvorledes Ministrenes Ansvarlighed kan blive bebyrdet derved, at de ikke nøie, ved den Methode, som nu eksisterer, ere indviede i, hvad der horer til det ene Finantsaar, og hvad man, saa at sige, har studt over fra det foregaaende, og overfører paa indirecte Maade paa det næste, eller kræver Midler til, efterat Udømmelserne allerede ere begyndte. Det er, tør jeg sige, i Regjeringens Interesse fuldt saameget som i Revisionens og Controllens Interesse, at denne § 6 fastsætter, hvad der staaer i den.

§§ 7, 8 og 9 ere mere formelle Bestemmelser.